

Rosenfransen.

Florence L. Barclay:
Autoriseret Oversættelse af
R. P. Wadsen.

(Fortsat.)

„Ja, hun kommer.“ sagde hun. Stemmen var rolig, men hænderne rystede. „Da da det er sidste Aften, vi er sammen under de sædvanlige Omstændigheder, saa har jeg et Forslag at gøre Dem. Jeg maa gaa op nu for at pakke ind og træffe forfælgelige Forberedelser. Mit Forslag er nu, at De skal se Dem om, og jeg vil gøre det samme. Hvis De saa ved halsløs Tiden vil komme ned, saa kan vi saa lidt Musik, før vi spiser.“

„Det er udmærket.“ sagde Garth. „Det er mig ligegyldigt, hvad Tid jeg skal møde Dem om, jeg er altid parat til at nyde Musik. Men jeg vilde hellere, at De ikke paffede ind, Frøken Gray.“

„Det gør jeg egentlig heller ikke.“ sagde Søster Rosemary. „Det er kun nogle Sager, jeg vil pakke hen.“ „Men det siger jo det samme — at De rejser. Men De lovede mig jo ikke at rejse, før hun var her, ikke sandt?“

„So vist, jeg rejser heller ikke, før hun er her.“ „Ja, ikke sandt, De vil nok sætte hende ind i alt?“ „Ja, De skal se, hun vil vide alt det, som jeg ved.“

„Ja De vil love mig ikke at forlade mig, før jeg virkelig — jeg mener, før jeg helt kan finde mig til Rette?“

„Jeg vil aldrig forlade Dem, saa længe De trænger til mig.“ sagde Søster Rosemary. Og atter syntes Garth at bemærke dette ejendommelige i hendes Stemme, som en Gang i Dag havde været ham paafaldende. Han rejste sig og gik hen til hende.

„Maa jeg sige Dem — De er ikke som andre Mennesker.“ sagde han bevæget. Saa strakte han begge Hænder ud imod hende og fortsatte. „Ør mig en Glæde, lille Rosemary, lag en eneste Gang Deres Hænder i mine. Jeg vil saa gerne rigtig takke Dem en Gang.“

Der var ganske stille et Øjeblik. To stærke, men skælvende Hænder var lige ved at lægge sig i den blinde, men i rette Tid blev de holdt tilbage. Øjeblikket var ikke kommet endnu, det Øjeblik, der vilde blive Søster Rosemarys Triumf. Det Øjeblik vilde hun ikke forsvinde.

„I Aften, naar vi har spillet sammen, saa vil vi række hinanden Haanden.“ sagde hun — „men vær forsigtig, Sr. Dalmain, De gaar fejl. Her lige paa venstre Side af Dem er Snoren hen til Hoveddøren. Gaa et Øjeblik ud paa Terrassen og træk frisk Luft og syng den smukke Sang, som jeg i Dag hørte Dem syng under mine Vinduer. Jeg maa forlade Dem en Times Tid, Sr. Dalmain.“

„Hvad gaar der mon af den lille Rosemary?“ tænkte Garth, idet han samlede efter sin Stof i Krogen. „Siden hun var paa Posthuset, har vort Forhold været helt underligt. Saadan kunde det ikke være blevet ved at gaa.“

Pludselig blev han staaende og sagde smilende: „Sviken Raabe jeg dog er. Det er naturligvis den unge Mand, hun har i Hovedet, og man kan jo ikke undre sig over, at hun længe lige saa meget efter ham som jeg efter Jane. Den kære, lille, gode Rosemary — jeg haaber, han er hende værdig. Nej — det kan han vist ikke være. Men jeg haaber, han ser, at han ikke er hende værdig. Saaledes er det rigtigere at sige. Jeg haaber, han tager imod hende, som hun ventte det.“

XXXVI

Svad „Rosenfransen“ aabenbarede.

Lidt før halv seks gik Simpson gennem Forhallen efter at have ledtaget Garth ind i Biblioteket. Pludselig hørte han Raslen af en Kjøle, og idet han saa op, fik han Øje paa en statelig Stikkelse, der kom ned ad Trappen.

Han blev staaende som naglet til Stedet. Det, der overvældede ham, var ikke den fine, sorte Selvfabsdragt med de ægte Kniplinger paa Bryjten, men derimod det Udtryk af stille Sejersbevidsthed, der var udbredt over hendes ædle Ansigt.

„Simpson.“ sagde Jane, „min Tante, Hertugininden af Melburn kommer i Aften fra Aberdeen med Kammerjomfru og Tjener, og hun har temmelig megen Bagage med. Fru Graeme ved Bæstet med de Bærelser, der skal sættes i Stand til hende, og jeg har givet Jakob Ordre til at sende Bogene til Stationen. Hertugininden holder ikke af Automobile. Naar hendes Naade ankommer, kan De vise hende ind i Biblioteket. Vi spiser til Middag at kvarters og otte. Indtil Hertugindens Ankomst sniffer Sr. Dalmain og jeg at være ganske uforskyrret. Har De forstaaet?“

„Ja vel, Frø — naadige Frøken.“ stammede Simpson, idet han bukkede næsten helt ned til Gulvet. Han havde som Dreng gaaet til Haanden i et hertugeligt Hus og vidste, hvad der sømmede sig overfor Hertugindens Niece.

„Frøken kan være tilstræffelig, Simpson.“ sagde hun og gik henimod Biblioteket. Garth hørte hende træde ind og lukke Døren, og hans skarpe Øren opfangede Raslen af et Støb.

„Hallo, Frøken Gray.“ sagde han. „Har De pakket Deres Søsterdragt ind?“

„Ja.“ svarede Jane. Hun gik langsomt tværs igennem Bærelset, stillede sig paa Kammeret og saa paa ham. Han var ogsaa i Selvfabsdragt med røde Silkestrømper — en Farve, som han holdt saa meget af. De var begge klædt paa som den mindstverdige Aften paa Shenstone.

Jane blev ved at betragte ham, som han sad der tilbagekædet i sin dybe Kænestol. Endelig var hendes store Øjeblik kommet. Men endnu maatte hun — for hans Skyld — være forsigtig og taalmodig.

„Jeg hørte Dem ikke synge.“ sagde hun.

„Nej, først glemte jeg det. Og da jeg kom i Tanker om det igen, havde jeg andet at tage Vare, og — ja, Frøken Gray, jeg maa sige, jeg kan ikke synge i Aften. Jeg er saa beslættet og fuld af Rængsel.“

„Ja, det kan jeg tænke.“ sagde Jane stille. „Men nu skal jeg synge for Dem.“

Garth løftede Hovedet forbaudet. „Singer De?“ spurgte han. „Hvorfor har De da aldrig sunget før?“

„Det skal jeg sige Dem. Dr. Rob spurgte mig en Dag, om jeg spillede, og jeg svarede: „Ja, en Smule.“ Deraf sluttede han, at jeg ogsaa sang „en Smule.“ og saa forbød han mig paa det strengeste baade at spille og synge „en Smule“ for Dem. Det kunde gøre Dem forrykt, og det vilde han ikke udsætte sig for.“

Garth brast i Latter. „Hvor det ligner gamle Robbie. Men trods hans Forbud vil De alligevel risikere at synge en Smule for mig i Aften?“

„Nej, jeg risikerer ikke noget.“ svarede Jane. „Jeg vil synge en eneste Sang for Dem. Her er Snoren ved Deres højre Haand. Der er ikke noget imellem Dem og Flygelet. Hvis De skalde snuste at standse mig — saa kan De komme.“

Hun gik hen til Instrumentet og fattede sig. Hun kunde lige se hans Ansigt over Flygelet. Et let Smil spillede om hans Læber. Han morede sig øjen-synlig endnu over Dr. Robs komiske Forbud.

Hun slog Afforderne an til „Rosenfransen“, idet hun forsikende betragtede hans Ansigt. Hun saa det gav et Nyk i ham af Overraskelse, og han drejede Hovedet forundret og som i Forventning.

Saa begyndte hun at synge. Hendes dejlige Stemme, blød og skælvende som en Cellotone, led betagende igennem Stilheden.

„De Timer, da ene jeg sad hos dig, er som en Snor af dejlige Perler. Daglig jeg tæller dem — en efter en. — Min Rosenfrans — min Rosenfrans.“

Hver Time en Perle — —

Jane kom ikke længer. Garth var sprunget op. Uden at sige et Ord samlede han sig frem hen til Flygelet. Hun vendte sig om og bredte Armene ud for at tage imod ham. Nu berørte han Instrumentet, og hans Haand samlede hen ad Bassen. Nu havde han fundet hende, og i det samme laa han paa Knæ med Ansigtet gemt ved hendes Bryjt. Hun lagde sine Hænder om hans Nakke, og i et eneste Øjeblik var det, som indbrak hun alt det, hun i alle disse lange Uger havde længtes efter.

Han løftede et Øjeblik Ansigtet op imod hende. „Dig?“ raabte han. „Dig? Dig — hele Tiden?“ Saa gæmte han igen Ansigtet ved hendes Bryjt.

„D, Garth, min elskede Ben.“ sagde Jane lykkelig, idet hun trykkede hans Hoved ind til sig. „Ja, det var mig hele Tiden. Hele Tiden nær ved ham — i hans Ensomhed og Smerte. Kunde jeg være blevet borte? Men Garth — hvad er det alt sammen med dette at være hos dig, at holde om dit Hoved, at eje dig? — Ja vist, det er mig. D, min elskede, er du ikke helt jifer paa det? Hvem kunde faaldes sidde hos dig — men kom nu op, og lad os sætte os her hen.“

Garth rejste sig og trak hende med op, og hun ledte ham hen til en Sofa ved Siden af. Men der faldt han igen paa Knæ, slængede Armene om hendes Liv og begravede Ansigtet ved hendes Bryjt.

„Min kære, kære Ven.“ begyndte Jane stille, idet hun med usigelig Æmhed og ligesom besvømmende lagde sine Hænder om hans Hoved. „Jeg har været saa usigelig lykkelig ved at maatte være om min Ven og hjælpe ham i hans Nøkke og beskytte ham imod usøndlige Smærter — altid at være hos ham og kunne hans Trang i Nøkke. Men jeg kunde jo ikke komme — Jane selv kunde jo ikke komme — før han vidste — før han forstod alt og havde tilgivet — nej, ikke „tilgivet“ men forstaaet og dog — „elstet“. Thi, ikke sandt, nu forstaaer han alt? Og han har tilgivet, ikke sandt — o, Garth! Nej, — vær blot stille, min kære Ven — vær ikke bange — nej, jeg vil aldrig forlade dig, aldrig, aldrig! — Jeg skal nok fortælle dig alt. Men vær nu stille og hør. Nogle Dage endnu maa vi være — jaan som vi hidtil har været, kun med den Forskel, at min elskede Ven ved, at det er mig, der er hos ham. Tante Gina kommer i Aften. Om en halv Times Tid er hun her. Ser du, Garth — saa snart det er muligt, vil vi løse Kongebrev, og saa vil vi holde Bryllup. Og Garth — Jane holdt et Øjeblik inde for ligesom i Tanken at sætte sig ned i den Ystle, hun skulde nævne — „Ja, Garth, saa er Lykken hel og fuld, saa er jeg i Sandhed og for bestandig — din Gustru.“

En lang, højtidelig Pause, hvori ligesom alle Følelsernes Storme lagde sig til Hvile. Var det Guds evige Stemme, der havde hvist sit „vær stille“ over dem? Til sidst løftede Garth Hovedet og sagde: „Altid! Altid sammen! D, det er Solfin i mit Mærke!“

Da Simpson blev og højtidsstemt under Følelser af Øjeblikkets Størhed aabnede Døren og medte: „Hendes Naade, Hertugininden af Melburn.“ sad Jane ved Flygelet og anslag nogle drømmende Afforder, medens en slank ung Mand i Selvfabsdragt gik hen imod Døren og tog høflig imod sin Gæst.

Hertugininden saa ikke Silkesnoren, som ledte hen til Døren, eller ogsaa lod hun, som hun ikke saa den. Hun greb Garths udrakte Haand med begge sine og udbød: „Er det virkelig Dem, min kære Dal? Hvor jeg er overrasket. Jeg ventede at finde en blind, og her spæderer De om, ganske som De plejer.“

„Min kære Hertuginde.“ sagde Garth, idet han bukkede og kysede hende paa Haanden. „Jeg kan ikke se Dem — desværre. Men i Aften føler jeg ikke min Blindhed. Der er tændt Lys i mit Mærke ved en Ystle, som jeg ikke kan sige.“

Hertugininden, der prangede i purpurrodt Atlass med hvid Hermelin, sad i en af de forreste Stole som den, der optraadte i Janes Moders Sted. Lige overfor hende, saa nær Brudgommen som mulig, sad gamle Margary i en sort Silkedragt med Gul af mørk Taft og hvidt Sjal. Hver Gang hun hørte Hertugindens juvelbesatte Smykker klirre, vendte hun angstelig Hovedet om imod hende; ellers var hendes Øjne beständig fæstet mod den opslaaede Salmebog, trykt med store Bogstaver, der laa i Skødet paa hende. Margary var ikke vant til at overvære en Guds-tjeneste i den biskoppepelige Kirke. Derfor var hun angstelig for, om nogen af Deltagerne skulde komme til at give Anstød. Da de egentlige Ceremonier begyndte, voffede hendes Engstelse i den Grad, at hun uvilkaarlig hvistede ethvert Svar efter, som Brudeparret gav.

„Oho! Naa, det er fra den Side, Vinden blæser. Og hvem er saa den lykkelige, om jeg maa spørge? Systeren vel — har jeg hørt en Jugl synge om — for Nelsen er udmærket ung Dame og fint anbesaet. Eller skulde det være Jane, den stemme Løs, som uden det ringeste Samvittighedsnag har kommanderet sin jaf-fels, gamle Tante fra den ene Ende af Kongeriget til den anden, efterform det passer hende.“

Jane kom hende fra Flygelet og lagde sin Arm i Garths. „Kære Tante Gina.“ sagde hun, „du var glad ved at komme — tilstaa det kun. Jeg kender jo min kære, gamle Tante, der holder meget af at være som en „Deus-ex-machina“ i rette Øjeblikke. For Nelsen har Garth i Sinde at gifte sig med dem begge to, fordi de begge elskede ham for højt til at ville forlade ham. Og han synes heller ikke selv at kunne undvære nogen af dem.“

Hertugininden saa paa de to straalende Ansigter, det ene blindt og det andet med to funde, floge Øjne, der skulde være Lys for dem begge. Og hendes egne Øjne fyldtes med Tårer. „Dumt Tøj!“ sagde hun. „Er vi ved Salths-Staden? Naa, jeg har for Nelsen altid tænkt, at Dal ikke kunde nøjes med een. Han har altid søkt Trang til at kombinere alle Guldkommenheder, og nu synes han at have fundet dem. Naa, Gud velsigne Jer begge, I to lykkelige Mennesker, og jeg vil ogsaa senere give eder min Belsignelse, men ikke før jeg har spist. Men ring nu paa denne uhyre nervøse Person med de store Whiskers paa Siden og sig ham, at jeg gerne vil have fat paa min Pige og gerne vil op paa mine Bærelser, men aller først vil vide, hvor de har gjort af min Tante. Den er ja a udyg, den kære Jugl. Jeg ved nok, I vilde snike den paa Bløksbjerg, men jeg kunde virkelig ikke afse den.“

XXXVII

I Kirken.

Det var en meget stille Højtid, der fandt Sted et Par Dage efter, da Garth og Jane holdt Bryllup i den lille epistopale Kirke oppe i de skotske Højbjerger. Suppet ufærdigt end særlig stille.

De tilstedeværende vilde maaske snarere falde Bryllup for Garth og Jane var det Hovedsagen at blive ægteviede under saa lidt Opvig som mulig. De forskellige Enkeltheder i Arrangementet, som var nødvendige, skænkede de ingen Opmærksomhed. Jane overgav Le-belsen til Dr. Brand med de betegnende Ord:

„Serg endelig for, at Sagen bliver retsdydig ordnet, og send os de nødvendige Papirer, Deryck.“ Hertugininden, der trofast holdt paa alle de gamle Former, forlangte, at Bruden skulde være iført den sædvanlige Brudebragt af hvidt Atlass med Slør og Orangeblomster. Men Jane svarede:

„Kære Tante, tænkt dig mig med Orangeblomster. Jeg vilde jo ligne en udyppnet Figur i en Juleleg. Og du ved, jeg bærer aldrig Slør, selv ikke i Automobile. Svad hvidt Atlass angaar, har en saadan Dragt altid været mig imod.“

„Men hvad vil du da have paa til Brylluppet, unaturlige Pigebar?“ spurgte Hertugininden. „Svad der tilføds falder mig ind den Morgen.“ svarede Jane og arbejdede videre paa den Silkesnor, hun var ved at sno, idet hun fastede et Blik ud til Garth, der sad udenfor paa Terrassen.

„Har du en Togplan?“ spurgte hendes Naade med jornerm No, „og kan jeg saa en Vogn til Stationen i Eftermiddag?“

„Du kan komme til Stationen, hvad Øjeblik du vil.“ svarede Jane med samme No. „Men hvor vil du hen, kære Tante Gina? Du ved, Deryck og Flower kommer i Aften.“

„Jeg vil slaa Haanden af dig og rejse Syd paa.“ sagde Hertugininden bredt. „Det skal du ikke, kære Tante.“ sagde Jane beroligende. „Du har slaaet Haanden af mig saa tidt, men jeg har den endnu.“ Derpaa fortsatte hun med hæbet Stemme: „Garth, hvis du vil gaa en Tur, saa sig til. Jeg sidder her og taler med Tante Gina.“

Saa henvendte hun sig igen til Hertugininden og sagde venlig: „Kære Tante, kan vi ikke gaa en Mellemvej. Jeg har nogle nydelige Dragter deroppe. Lad din Kammerpige vise dig dem, og den, du vælger, vil jeg tage paa til mit Bryllup.“

Resultatet blev, at Jane paa Bryllupsdagen var iført en lang, blaa Dragt med pragtfuld Guldbrokade, matgul Bæst med Silkebroderi og gamle ægte Kniplinger om Hals og Haandled.

Havde Jane kun befaestiget sig lidt med sin Brudebragt, saa befaestigede Garth sig paa meget desto mere med sin. Men det var ikke vanskeligt for ham at faa en passende Fesdragt. Det var en meget smuk og statelig Stikkelse, der stod deroppe i Koret og lyttede efter de Krin, der meldte ham Janes Komme. Da hun traadte ind i Kirken og gik op ad Midtergangen støttede til Dr. Brands Arm, gik der et Smil hen over hans Ansigt.

Hertugininden, der prangede i purpurrodt Atlass med hvid Hermelin, sad i en af de forreste Stole som den, der optraadte i Janes Moders Sted. Lige overfor hende, saa nær Brudgommen som mulig, sad gamle Margary i en sort Silkedragt med Gul af mørk Taft og hvidt Sjal. Hver Gang hun hørte Hertugindens juvelbesatte Smykker klirre, vendte hun angstelig Hovedet om imod hende; ellers var hendes Øjne beständig fæstet mod den opslaaede Salmebog, trykt med store Bogstaver, der laa i Skødet paa hende. Margary var ikke vant til at overvære en Guds-tjeneste i den biskoppepelige Kirke. Derfor var hun angstelig for, om nogen af Deltagerne skulde komme til at give Anstød. Da de egentlige Ceremonier begyndte, voffede hendes Engstelse i den Grad, at hun uvilkaarlig hvistede ethvert Svar efter, som Brudeparret gav.

Dr. Rob, den eneste rigtige Mand, der var til Stede, førte Brudgommen. Jane havde dog faaet udbiret, at Garth selv beholdt Ringen i sin Bestelomme, hvor han havde opbevaret den, siden Jane bragte den med fra Aberdeen.

Dr. Brand, der ragede op over de fleste, tog sig smuk og statelig ud. Da han havde ført Jane hen til sin Brudgom, tog han Plads ved Siden af sin Gustru bag ved gamle Margary. Da Jane slap hans Arm, beklædede de et kærligt Blik, hvori der ligesom laa en Taft for al gensidig Tillid, al gensidig Fortjaenelse og alle Kærlighedsbeviser i de forløbne Aar. Lady Brand saa det og sænkede Hovedet. Hun havde aldrig tænkt til Jaloufi, og Dr. Brand havde heller aldrig givet hende Grund dertil. Hans Flower blomstredet for ham, og den Luft, der udgik fra hende, var hans daglige Fryd. Men hun havde aldrig rigtig forstaaet det dybe og ædle Betskab, der herfædte imellem hendes Mand og Jane, men havde, saa godt hun kunde, søgt at dele det.

J alle Tilfælde visste hun, at et saadant Blik, som hun selv fik af Deryck, idet han fattede sig ved Siden af hende, havde Jane trods deres fælles Barndoms og Ungdomsminde aldrig faaet.

Den hellige Gængling begyndte. Den nærværende og meget nervøse Præst var næsten overbærdet af de ufærdige Kendsgerninger, at der forelaa et Kongebrev, der var affattet med kærlige Henjyn til, at Brudgommen var blind, og tillige, at en Hertuginde var til Stede. Det var vel Grunden til, at han oplæste Ritualen saa hurtigt og med saa jagte Stemme, at gamle Margary vanskeligt kunde følge med. Da han kom til Spørgsmaalet, om nogen af de tilstedeværende kunde fremføre noget, der kunde forhindre, at Bruden og Brudgommen retsdydig kunde blive viet, var gamle Margary saa levende med, at hun uvilkaarlig sagde et højt og tydeligt nej. Brudgommen vendte sit Ansigt om i den Retning, hvorfra Lyden kom, og Dr. Brand bejede sig frem over, lagde Haanden paa hendes Skulde og hvistede:

„Vær blot rolig, Margary, alt er i Orden.“ Derpaa fulgte det af Kirken forefærdne højtidelige Spørgsmaal til Garth, om han vilde have Jane til sin Gustru. Garth svarede et dybt bevæget „ja“, som Margary gøtog.

Derpaa blev det samme Spørgsmaal stillet Jane og under saadan en Form, som om Kirken paa en lempelig Maade vilde minde hende om, at hun tog en blind Mand til Ægte.

Jane svarede sit „ja“ med den dybe, fuldttonende Stemme, hvormed hun havde sunget „Rosenfransen“. Da dette var sket løftede Garth hendes Haand op og kysede den ærbødigt.

Dette lille Mellemstil, der ikke var foreskrevet i Ritualen, bragte næsten Præsten ud af Fatning. Han hævdede Hovedet og spurgte: „Hvem er det, der har givet denne Kvinde til den Mand?“

Da han ikke fik sats sit Svar, gøtog han Spørgsmaalet højere, idet han stierede ud i Kirken fra den ene til den anden.

Hertugininden, der havde sidet og fedet sig, tænkte nu, at Øjeblikket var kommet for hende. Hun rejste sig, gik op til Alteret og sagde:

„Min kære Ven, det er mig, der giver min Kæreste bort, det er alene derfor, jeg har foretaget den uheldige Næjse her op. Naa, bliv blot ved. Svad er det næste?“

Dr. Rob kunde med al sin Magt ikke lade være at le. Hertugininden løftede sin Stanglognet og sendte ham et knusende Blik. Margary sad og bladede i sin Bog for at finde Hertugindens Svar, men hun fandt det ikke.

Flower saa uheldig hen paa sin Mand, men han syntes henfjunken i Betragtning af noget oppe paa Korhvælvingen.

De eneste, der ikke havde lagt Mærke til den lille Scene, der var foregaaet, var Bruden og Brudgommen. De var saa fuldstændig optaget af Bevidstheden om, at de stod der for Guds Ansigt og i hans hellige Kærværelse som Mand og Gustru, at de ikke lagde Mærke til, hvad andre gjorde.

Da Velsen var forbi, tog Jane Garth's Arm, og idet hun støttede sig til den, ledte hun ham ud af Kirken. Da de sad i Vognen paa Bejen hjem, vendte Garth sig om til Jane og spurgte med en Naturlighed, som greb Jane stærkere, end den sømmede Tale vilde have gjort.

„Naar mener du, de andre vil tage bort, min elskede, saa vi kan blive helt alene? Hvorfor kunde de ikke køre til Stationen lige fra Kirken?“

Jane saa paa sit Ur og smilede. „Fordi vi maa give dem noget at spise.“ sagde hun. „Tænk, hvor gode de har været imod os. Og vi kunde da ikke begynde vort Ægteskab med at være uægfærdige. Skloffen er et nu, om en halv Time skal vi spise, og Tøget gaar halv fem. Om tre Timer er vi alene, Garth.“

„Tror du, vi kan bære os pamt ad i tre Timer?“ udbød Garth, faad som en Drng. „Du maa virkelig bære dig pamt ad.“ sagde Jane, „ellers maa jeg hente Søster Rosemary.“

„D, ti stille.“ sagde han. „Jeg ved det godt — det er alt for hellig en Dag til at drive Spøg i, Jane“ — han vendte sig pludselig om og lagde sin Haand i hendes — „Jane, tænk — kan du forstaa det — nu er du virkelig — for Gud og Mennesker — min Gustru.“

Jane løftede hans Haand og trykkede den imod sit Hjerte, som hun saa ofte havde gjort med sin egen Haand, naar hun næsten havde frugtet for, at hun skulde høre det slaa.

„Min elskede Ven.“ svarede hun, „nej, jeg forstaaer det ikke. Men eet ved jeg, og jeg takker Gud derfor, jeg ved, det er sandt.“

(Fortsættelse.)